

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/274/2021
Identifikačné číslo spisu:	7709210511
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7709210511.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C.. D. T.O., so sídlom v G., B. X, správca konkurznej podstaty úpadcu I.. B. Ž., bývajúcej vo E. L. P., E. XXX, zastúpeného JUDr. Miroslavom Verebom, advokátom so sídlom v Košiciach, Hrnčiarska 3, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 4C/131/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. júla 2021 sp. zn. 9Co/103/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. júla 2021 sp. zn. 9Co/103/2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) čiastočným rozsudkom z 9. mája 2019 č. k. 4C/131/2009 - 438 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 27. februára 2020 č. k. 4C/131/2009 - 677 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 53.284,05 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že o zvyšku nároku (ušlom zisku - úroku z omeškania) rozhodne v konečnom rozhodnutí. V konečnom rozhodnutí rozhodne aj o trovách konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 1 ods. 2, § 3, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon zákona č. 58/1969 Zb.“) uviedol, že 29. januára 2004 vtedajší minister spravodlivosti SR Daniel Lipšic rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu v zmysle § 222 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekútorskej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) I.. B. Ž. dočasne pozastavil výkon exekútorskej činnosti z dôvodu začatia disciplinárneho konania za závažné disciplinárne previnenie podľa § 250 ods. 2 Exekučného poriadku s tým, že 19. januára 2004 podal na Disciplinárnu komisiu Slovenskej komory exekútorov návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyni. Toto disciplinárne konanie bolo rozhodnutím Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov pod č. 4 DK 4/2004 z 16. septembra 2004 prerušené do právoplatného rozhodnutia trestného konania vedeného pod č. ČVS: PPOZ-10/BKV-V-2004. Trestné konanie bolo ukončené rozhodnutím Špeciálneho súdu č. BB-4-Tš 7/2005 z 2. decembra 2005 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR z 26. októbra 2006 sp. zn. 2 Toš 3/2006 tak, že vec bola postúpená

Disciplinárnej komisii Slovenskej komory exekútorov podľa § 222 ods. 2 Trestného poriadku, keďže tento zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mohol prejsť ako disciplinárne previnenie iný orgán. Súd prvej inštancie konštatoval, že vo veci bolo rozhodnuté 16. mája 2007 tak, že disciplinárne obvinená sa nedopustila disciplinárneho previnenia v zmysle § 220 ods. 2 Exekučného poriadku, a preto jej disciplinárne opatrenie neuložil. Rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. 18389/2006-41 z 11. januára 2007 bol I.. B. Ž. obnovený výkon exekútorského úradu od 15. januára 2007. Konštatoval, že podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania zo strany ministra spravodlivosti SR, ktoré bolo následne zastavené, je nesprávnym úradným postupom a v príčinnej súvislosti s ním vznikla škoda. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu bolo vydané 29. januára 2004 a I.. B. Ž. doručené 31. januára 2004, pričom návrh na začatie disciplinárneho konania bol predsedovi disciplinárnej komisie SKE doručený 6. februára 2004 a týmto dátumom v zmysle § 8 ods. 2 Disciplinárneho poriadku SKE bolo začaté disciplinárne konanie. Poukázal na to, že minister mohol, ale nemusel titulom začatia disciplinárneho konania pozastaviť výkon exekútorského úradu a disciplinárne konanie mohlo prebehnúť za stavu ponechania výkonu exekútorského úradu. Keďže sa tak rozhodol, vyhodnotil to súd prvej inštancie ako zákonné rozhodnutie, ale nesprávne, čo potvrdzuje zastavenie disciplinárneho konania. Uviedol, že návrh na začatie disciplinárneho konania, keď toto bolo zastavené, má dosah na predmetné konanie ako nezákonné rozhodnutie, ktoré bolo v ďalšom konaní zrušené. Výšku nároku na náhradu škody súd prvej inštancie ustálil za pomoci znaleckého dokazovania znaleckými posudkami K.. W.. C. G.Á. č. 5/2008 z 12. decembra 2008 a W.. I. Š. č. 6/2010 z 3. augusta 2010. Záverom zdôraznil, že čiastočným rozsudkom rozhodol iba o časti nároku, ktorou je skutočná škoda s tým, že o nároku na uplatnenú náhradu ušlého zisku, ako aj úroku z omeškania rozhodne konečným rozhodnutím, v ktorom rozhodne aj o trovách konania.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 14. júla 2021 sp. zn. 9Co/103/2020 čiastočný rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil; stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukázal, pretože okresný súd vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil aj správne právne závery. Ako ďalej odvolací súd uviedol, v čase vydania rozhodnutia ministrom spravodlivosti 29. januára 2004 nebolo voči I.. B. Ž.A. začaté trestné stíhanie, ani disciplinárne konanie a tento nesprávny postup ministra vyústil do vydania nesprávneho rozhodnutia a preto aj nárok na náhradu škody v takomto prípade je nárokom z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia a nie nesprávneho úradného postupu. Za nedôvodnú považoval odvoláciu námietku, v ktorej žalovaná namietala nedostatok podmienky vzniku zodpovednosti štátu a to s poukazom na skutočnosť, že označené rozhodnutie ministra spravodlivosti nebolo zrušené. Za nedôvodnú považoval aj odvoláciu námietku žalovanej, v ktorej táto s poukazom na znenie § 3 zákona č. 58/1969 Zb. konštatovala nesplnenie podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím z dôvodu, že I.. B. Ž. nevyužila možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu opravný prostriedok. Toto rozhodnutie obsahuje totiž poučenie, že proti nemu nie je prípustný opravný prostriedok a to rozklad. Bol názoru, že samotný minister spravodlivosti ako predstaviteľ štátnej správy v oblasti súdnictva si nebol vedomý prípustnosti opravného prostriedku proti jeho rozhodnutiu a teda nemožno v neprospech I.. B. Ž. hodnotiť skutočnosť, že táto sa nedomáhala preskúmania tohto rozhodnutia. K vznesenej námietke premlčania žalovanou odvolací súd uviedol, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení exekučnej činnosti nemožno odtrhnúť od samotného trestného, resp. disciplinárneho konania, keďže bez týchto konaní by nedošlo k jeho vydaniu a zároveň trvanie pozastavenia činnosti je viazané na právoplatné skončenie týchto trestných, resp. disciplinárnych konaní. Pokiaľ je teda medzi týmito zodpovednosťami vzťahmi daná kumulatívna kauzalita, má to vplyv aj na otázku začatia plynutia lehoty na uplatnenie nároku na náhradu škody, tak lehoty subjektívnej, ako aj objektívnej. Z tohto dôvodu vyvodil záver, že žalobkyni začala plynúť tak subjektívna, ako aj objektívna lehota nároku na náhradu škody až po právoplatnom skončení trestného, resp. disciplinárneho konania. Keďže tieto konania právoplatne skončili 18. októbra 2007 a žaloba bola na súde podaná 17. augusta 2009, dospel odvolací súd k záveru, že sa tak stalo v rámci subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku na náhradu škody. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa §

396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa sudy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Namietala, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, a to pri riešení, resp. vysporiadaní sa s otázkami posúdenia otázky existencie nezákonného rozhodnutia v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a posúdenia otázky splnenia podmienky podania opravného prostriedku proti namietanému nezákonnému rozhodnutiu a existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 3 zákona č. 58/1969 Zb. Uviedla, že zákon č. 58/1969 Zb. v § 4 ods. 1 stanovuje podmienky, ktoré musia byť splnené, aby sa poškodený za splnenia ďalších podmienok pre existenciu zodpovednosti štátu za škodu mohol úspešne domáhať náhrady škody titulom nezákonného rozhodnutia, pričom tento zákon definíciu nezákonného rozhodnutia neobsahuje, ale spravidla však pôjde o rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti po nadobudnutí právoplatnosti zrušené príslušným orgánom. Vychádzajúc teda z dikcie § 4 atribútmi nezákonného rozhodnutia sú jeho právoplatnosť a zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/17/2011, 4MCdo/20/2009, 7Cdo/27/2011 a 4Cdo/176/2020. Poukázala na skutočnosť, že rozhodnutie ministra spravodlivosti, ktorým bol úpadkyni dočasne pozastavený výkon exekútorského úradu, nebolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom a aby toto bolo možné považovať za nezákonné, musí prísť ku kumulatívne naplneniu kritérií, ktorými sú právoplatnosť rozhodnutia pri súčasnom zrušení rozhodnutia príslušným orgánom z dôvodu nezákonnosti, avšak v prejednávanej spore nie sú splnené podmienky vyžadované zákonom ako aj ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR a teda nie je možné dospieť k názoru, že rozhodnutie ministra spravodlivosti SR je rozhodnutím nezákonným. Ďalej uviedla, že zákon č. 58/1969 Zb. ako jednu z podmienok, ktorá musí byť splnená pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, predpokladá využitie riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu, pričom zákon tieto opravné prostriedky aj taxatívne uvádza (odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť) a jediným prípadom, kedy sa nevyžaduje využitie riadneho opravného prostriedku pre uplatnenie nároku na náhradu škody sú prípady hodné osobitného zreteľa. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/71/2008 a sp. zn. 1Cdo/43/2009. Zdôraznila, že úpadkyňa riadny opravný prostriedok voči rozhodnutiu ministra spravodlivosti nepodala a nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, že vo veci úpadkyne ide o prípad hodný osobitného zreteľa. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolateľka zároveň podala návrh na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu plne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu a konštatoval, že rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a preto navrhol dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. januára 2019 sp. zn. 4Cdo/274/2021 odložil vykonateľnosť čiastočného rozsudku Okresného súdu Rožňava z 10. apríla 2014 č. k. 4C/131/2009 - 438 v spojení s doplniacím čiastočným rozsudkom z 28. apríla 2016 č. k. 4 C/131/2009 - 480 a rozsudku Krajského súdu v Krajskom súde v Košiciach z 25. októbra 2017 sp. zn. 1Co/357/2016 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovanej.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

11. Súčasťou argumentácie žalovanej je, že dovolanie je nielen prípustné [vzhľadom na ňou tvrdený odklon právnych záverov odvolacieho súdu (§ 421 písm. a/ CSP)], ale tiež dôvodné [lebo spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP)].

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnou aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Žalovaná namieta nesprávne právne posúdenie sporu odvodzujúc prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a na preukázanie svojho tvrdenia, že odvolací súd pri riešení rozhodujúcej právnej otázky (splnenia podmienky podania opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, uviedla rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2011, 4MCdo/20/2009, 7Cdo/27/2011 a 4Cdo/176/2020.

14. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky dovolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

15. Podľa názoru dovolacieho súdu žalovaná v danom prípade zákonu zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku, riešením ktorej sa odvolací súd - podľa názoru žalovanej - odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, za ktorú považovala rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2011, 4MCdo/20/2009, 7Cdo/27/2011 a 4Cdo/176/2020.

16. Dovolací súd akcentuje, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia alebo stanoviská najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale tiež opakované vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí,

pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybnili názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom (porovnaj napr. sp. zn. 3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/129/2017, 8Cdo/33/2017). Na uvedené nadviazal aj judikát prijatý na poslednom zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu dňa 9. októbra 2018, ktorého právna veta znie: „do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/29/2017 z 24. januára 2018).

17. V danom prípade pre posúdenie veci je zásadnou otázkou splnenie podmienky podania opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu, ktorou sa už iné senáty najvyššieho súdu v rozhodovacej praxi zaoberali.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2MCdo/17/2011 z 21. decembra 2011 vyslovil právny názor „Pojem „rozhodnutie“ zákon nedefinuje. V správnom konaní však ide o správny akt bez ohľadu na to, či ide o rozhodnutie povahy konštitutívnej alebo deklaratórnej, zodpovednosť sa však zrejme vzťahuje iba na tú časť rozhodnutia, ktorá je spôsobilá nadobudnúť právoplatnosť, teda na výrok rozhodnutia. Základnou podmienkou návrhu na náhradu škody je okolnosť, že rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, nadobudlo právoplatnosť a že pre nezákonnosť bolo príslušným orgánom zrušené alebo zmenené.“

19. Z rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že otázkou splnenia podmienky podania opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu sa najvyšší súd zaoberal aj vo svojich skorších rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/176/2020 z 26. januára 2022 a 4Cdo/340/2020 z 30. novembra 2021, v ktorých tam konajúce senáty dospeli k záveru, „Rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu exekútorovi je administratívnym aktom aplikácie práva, nemožno ho napadnúť odvolaním, lebo minister ho nevydáva v správnom konaní. Exekučný poriadok priamo nezaložil vecnú príslušnosť súdu preskúmať rozhodnutia správnych orgánov v správnom súdnictve. To však neznamena, že takéto rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom. Pokiaľ žalobca nenapadol vydané rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu samostatnou žalobou na súde, rozhodnutím súdu o jeho oslobodení spod obžaloby nedošlo zároveň k zrušeniu vydaného rozhodnutia ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu žalobcovi (dokonca ani v príčinnej súvislosti s oslobodzujúcim rozsudkom, či analogicky v súvislosti s vydaným uznesením o vznesení obvinenia).

20. V rozhodnutí sp. zn. 6SŽ/196/01 z 29. apríla 2002 najvyšší súd dospel k záveru, že „Právomoc súdov v správnom súdnictve na preskúmanie rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa § 247 ods. 1 a nasl. O.s.p. je daná aj v prípade, ak v osobitnom zákone nie je výslovne uvedené, že takéto rozhodnutie je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Súd v takýchto prípadoch skúma, či boli splnené podmienky ustanovenia §244 ods. 2 O.s.p., či boli alebo mohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti priamo dotknuté. Z uvedeného dôvodu bola daná právomoc Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu - ministra spravodlivosti, aj keď to priamo Exekučný poriadok nevyslovil“.

21. Podľa § 222 ods. 1 veta prvá zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2005, (ďalej len „Exekučného poriadku“) minister môže pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté trestné konanie za úmyselný trestný čin alebo za trestný čin súvisiaci s exekučnou činnosťou, a to až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa.

22. Rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu exekútorovi je

administratívnym aktom aplikácie práva, nemožno ho napadnúť odvolaním, lebo minister ho nevydáva v správnom konaní. Exekučný poriadok priamo nezaložil vecnú príslušnosť súdu preskúmať rozhodnutia správnych orgánov v správnom súdnictve. To však neznamená, že takéto rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom. Pokiaľ žalobkyňa nenapadla vydané rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu samostatnou žalobou na súde, rozhodnutím súdu o zamietnutí žaloby nedošlo zároveň k zrušeniu vydaného rozhodnutia ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu žalobkyni (dokonca ani v príčinnej súvislosti s oslobodzujúcim rozsudkom, či analogicky v súvislosti s vydaným uznesením o vznesení obvinenia).

23. Nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. je svojou povahou nárokom občianskoprávnym a nemožno ho uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu bol súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný (§ 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Ak ide o rozhodnutie, ktoré bolo príslušným rozhodnutím kompetentného orgánu zrušené ako nezákonné, súd z takého rozhodnutia vychádza pri rešpektovaní prezumpcie jeho správnosti (sp. zn. 1Cdo/16/2005).

24. Vec prejednávajúci senát považuje aj v predmetnom spore vyššie vyslovený záver najvyššieho súdu za prijateľný. Ak odvolací súd založil svoje rozhodnutia v tejto otázke na inom právnom názore, podľa ktorého hlavnou a rozhodujúcou priamou príčinou zmenšenia majetkového stavu žalobkyne bolo rozhodnutie ministra o pozastavení exekútorskej činnosti, pretože bez neho by k vzniku ušlého zisku žalobkyne nebolo došlo, preto toto rozhodnutie spĺňa predpoklady nezákonnosti a zakladá nesprávny úradný postup ministra pri jeho vydávaní a preto tiež odvolací súd konštatoval splnenie zákonnej podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím ministra v ich príčinnej súvislosti so zmenšením majetku žalobkyne, treba mať za to, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu sa riešením predmetnej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 CSP). Z uvedeného dôvodu dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.